

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΜΑΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΤΕ;

Επί τέλους! Μετά ένα δεκαήμερο μιας παρωδίας (που κατ'ευφημισμό ονομάστηκε δίκη), εκδόθηκε η προαποφασισμένη αθώωση του δολοφόνου αστυνομικού Μελλίστα. Δόθηκε έτσι -σε απόλυτο συντονισμό με την πολιτική της οικουμένης κυβέρνησης- το πράσινο φως στους μπάτσους να πυροβολούν κατά βούληση ανθρώπινους στόχους στις διαδηλώσεις.

Η απόφαση της "ανεξάρτητης" δικαιοσύνης -στηρίγματος του αστικού κράτους και του κεφάλαιου-μόνο τους εφησυχασμένους, και τους αφελείς μπορεί να πείσει. Σε μια διαδικασία όπου ο Εισαγγελέας ξεπέρασε την υπεράσπιση στην εφεύρεση "ελαφρυντικών", όπου οι αυτόπτες μάρτυρες της εν ψυχρώ δολοφονίας χαρακτηρίστηκαν "αφερέγγυοι" ενώ οι υπερασπιστές του Μελλίστα... "απόλυτα αξιόπιστοι", η απόφαση δεν μπορούσε να ήταν διαφορετική.

Αποδεικνύεται λοιπόν ξεκάθαρα ότι η "ανεξάρτητη" υπηρετρία των Τσάτσων, των μεγαλομαφιόζων δικηγόρων τύπου Λυκουρέζου, των Γκιωνάκηδων και των Νάσιουτζικ, όχι μόνο νομιμοποιεί τις δολοφονίες, αλλά υπερθεματίζει και καλεί τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους "σε δράση".

Αθώος λοιπόν ο Μελλίστας!

Την ίδια ακριβώς στιγμή που ο Τσουβαλάκης και ο Γκέρμπας σαπίζουν στις φυλακές, γιατί είχαν την ατυχία να μην λέγονται Βαρδινογιάννης (ώστε να του παραχωρεί ο Άρειος Πάγος σαν περιουσία την... Σιθωνία!) ή Αλαφούζος (για να παίρνει σαν επιβράβευση για τις -δικαστικά βεβαιωμένες- απάτες του ... ένα τηλεοπτικό κανάλι).

Βέβαια, οι λειτουργοί του "κράτους δικαίου" δεν θα τολμούσαν ποτέ να εκδώσουν αυτές τις προκλητικές αποφάσεις αν δεν είχαν "γερές πλάτες": σαν αυτές του Υπ. Δημόσιας Τάξης Μανίκα, που απαιτεί οι διαδηλωτές να κυκλοφορούν στα πεζοδρόμια, για να μην διαταράσσουν την πωρωμένη συνείδηση των εξουσιαστών, ή μήπως και της δικιάς μακαριότητάς;

Δεν θα τολμούσαν ποτέ, αν οι αποφάσεις της δεν συντονίζονταν με το κλίμα της οικουμένης τρομοκρατίας που εξαπέλυσε η κυβέρνηση των Λάτσηδων και της ΕΟΚ ενάντια στους απεργούς των ΟΤΑ, τους εργαζομένους στις προβληματικές, τους καταληψίες σχολών και άδειων σπιτιών.

Αλλά κυρίως δεν θα τολμούσαν αν όσοι αρνούνται να συναινέσουν στην προοπτική της κρατικής τρομοκρατίας συγκροτούσαν ένα μαχητικό κίνημα υπεράσπισης και διεκδίκησης των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων των εργαζομένων, των άνεργων και της νεολαίας. Όλων όσων δηλαδή τα ορόσημα του '92 και του 2000 τους αφήνουν στο περιθώριο της κοινωνίας.

ΩΣ ΠΟΤΕ, ΑΡΑΓΕ, ΘΑ ΤΟΥΣ ΑΝΕΧΟΜΑΣΤΕ;

ΜΕΧΡΙ ΠΟΤΕ ΘΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΑΤΙΜΩΡΗΤΑ;

Θεσσαλονίκη 27/1/90

ΑΡΙΣΤΕΡΕΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ ΦΟΙΤΗΤΩΝ